

TEKEN VAN DE STERREN

WARRIOR
CATS 3

STEMMEN VAN DE NACHT

Met veel dank aan Kate Cary

Oorspronkelijke titel: *Omen of the Stars – Night Whispers*

© 2015 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 556 3

NUR 283 284

D 2018 / 6186 / 64

www.warriorcats.be

www.fantoom.nl

GAAIVEDER RILDE van angst, terwijl een hol gevoel zich door zijn maag verspreidde. Hij was omringd door Clankatten, katten die – wanneer ze wakker waren – bij het meer leefden. Hij voelde hoe hun warme harten sneller gingen kloppen door de leugens van de doden. Nu konden ze het niet meer negeren: katten uit *alle vier* de Clans werden door Duistere Woudkrijgers getraind om te vechten tegen hun Clangenoten. Ze werden klaargestoomd om ieder onderdeel van de krijgscade, die de Clans zo lang met poot en tand beschermd hadden, te schenden.

PROLOOG

FLARDEN WOLKEN trokken voorbij de sterren. Takken zwiepten tegen de achtergrond van een nachtzwarze hemel en bladeren vielen als regen over de open plek. De wind brulde door de ondiepe holte, terwijl het struikgewas eromheen ritselde en ruiste alsof er wolven doorheen liepen.

In het midden van de open plek trok een oude vrouwtjeskat haar schouders op tegen de razende wind. Sterrenlicht fonkelde op haar samengeklitte grijze vacht. Ze legde haar oren plat tegen haar kop toen ze twee kattengestalten ontwaarde die de helling afdaalden om zich bij haar te voegen.

‘Geeltand.’ Een poes met een witte vacht sprak als eerste. ‘We zochten je.’

‘Leeuwenhart heeft het me verteld.’ Geeltand tilde haar kin op. De regen spetterde op haar snuit toen de medicijnkat haar vroegere mentor toeknikte. ‘Wat is er aan de poot, Salieveder?’

‘We hebben gepraat’, antwoordde Salieveder scherp.

‘De hele SterrenClan heeft gepraat’, mauwde haar schildpadkleurige metgezellin.

Geeltand keek haar in de ogen. 'Denk je dat ik dat niet weet, Varenschaduw?'

Varenschaduw snoof. 'Iedereen vindt dat je het had moeten stoppen.'

'Het gevecht tussen de DonderClan en de SchaduwClan?' Geeltand zwiepte met haar staart. 'Denk je echt dat ik zoveel macht heb?'

Salieveder leunde voorover. 'Je had de DonderClan een boodschap kunnen sturen.'

Varenschaduw stapte dichterbij. 'Als je dat gedaan had, was Kastanjevacht misschien niet gestorven, mauwde ze scherp. Ze kneep haar ogen samen. 'Ik moet haar zo meteen gaan ophalen.'

Geeltand liet haar schouders hangen. 'Kastanjevacht was oud', murmelde ze. 'Misschien is ze wel blij om zich bij ons te voegen en eindelijk van de pijn aan haar poten af te zijn.'

Salieveder zwiepte met haar witte staart. 'Geen enkele krijger wenst te sterven. En al helemaal niet in een gevecht dat nooit gevoerd had mogen worden.'

Varenschaduw krulde haar lip. 'Jij wist waar de katten van het Duistere Woud mee bezig waren. Het was nergens voor nodig dat Vuurster die waardeloze strook gras van Zwartster terugeiste. *Wilde* jij soms dat er katten omkwamen?'

De wind wervelde door de holte, rukte aan oren en staarten, toen bovenaan de helling Blauwsters stem weerklonk.

'Genoeg!'

De vroegere DonderClanleider schreed omlaag om de anderen te begroeten. Ze knikte eerst Salieveder en vervolgens Varenschaduw toe. ‘Het is te betreuren dat dit gevecht heeft plaatsgevonden, maar het was een les die we moesten leren.’

Salieveder keek haar in de ogen. ‘Een les in wat?’

Met haar poten stevig op de aarde geplant, stond Blauwster tussen het wuivende gras. ‘We weten nu waar we tegenover staan. De katten van het Duistere Woud kunnen het lot van de Clans veranderen. Zonder hun toedoen was deze strijd nooit uitgebroken.’

Geeltand huiverde. ‘Toen ik Brokkelster in het Duistere Woud zag, had ik meteen moeten begrijpen dat de Clans een hoop leed te wachten stond.’

Salieveder draaide zich met een ruk naar haar vroegere leerling om. ‘En wiens schuld is het dat hij daar is? Dat hij bestaat?’ Salieveders ogen schitterden. ‘Jij hebt de krijgscade gebroken en hem ter wereld gebracht. Wat had je anders verwacht?’

Geeltand kromp in elkaar, maar zei niets.

‘Het heeft geen zin om elkaar de schuld te geven.’ Blauwster liep haar rakelings voorbij, waarbij ze met haar staart over de samengeklitte vacht van de oude poes streek. ‘We hebben allemaal fouten gemaakt toen we jong waren.’

Varenschaduw trok kwaad met haar snorharen. ‘Niet iedereen schendt de krijgscade!’

Blauwster knipperde zelfs niet met haar ogen. ‘Van je

fouten leer je het meest', mauwde ze onverstoorbaar. 'En van dit gevecht kunnen we leren. We moeten oude wraakgevoelens opzijzetten. De Clans moeten hun krachten bundelen.'

Geeltand schudde haar kop. 'Brokkelster heeft me al veel zwaarder gestraft dan ik verdiende', mompelde ze. 'En nu probeert hij me opnieuw te straffen door de Clans te vernietigen waar ik ooit deel van uitmaakte.'

'Dit gaat niet over jou!' beet Salieveder haar toe. 'Wat zich ook afspeelt in het Duistere Woud, het treft ons allemaal. We moeten voorkomen dat het de SchaduwClan nog meer schade toebrengt!'

Er steeg een grauw op in Blauwsters keel. 'Niet alleen de SchaduwClan! Vuurster heeft ook een leven verloren!'

Er flitste een bliksemschicht. De katten doken ineen, hun vacht recht overeind, en keken knipperend omhoog. Terwijl in de verte de donder rommelde, slopen er meer katten de holte in.

'Leeuwenhart!' riep Blauwster hoorbaar opgelucht bij het zien van haar oude vriend die Modderpels en Eikenhart de helling af leidde.

'Wat is er aan de poot?' vroeg Leeuwenhart zodra hij naast Blauwster stond. Hij hield zijn kop schuin.

'We zijn erachter gekomen dat het Duistere Woud het laatste gevecht tussen de SchaduwClan en de DonderClan veroorzaakt heeft', informeerde Blauwster hem.

'De DonderClan heeft het uitgelokt!' grauwde Vareschaduw terwijl ze dichterbij Salieveder aan kroop.

‘De katten van het Duistere Woud hebben het uitgelokt!’ mauwde Blauwster. Ze wierp Geeltand een blik toe. ‘Niet alleen Brokkelster. Tijgerster en Havikwind zijn net zo goed Clankrijgers aan het trainen.’

Eikenhart versmalde zijn ogen. ‘Weten we wie ze aan het trainen zijn?’ Zijn gladde RivierClanvacht schitterde van de regendruppels.

Geeltand liet haar gebroken, bevlekte tanden zien. ‘Brokkelster zal elke ziel claimen die hij kan bereiken.’

‘Wat als ze een van de Clanleiders ronselen?’ grauwde Varenschaduw.

Modderpels, de oude RivierClanmedicijnkat, schudde zijn kop. ‘We kunnen geen kat meer vertrouwen.’

‘Of Clan,’ mompelde Salieveder somber.

Modderpels spitste zijn oren. Hij verstijfde en proefde de lucht. ‘Wie is daar? Modderklauw? We hadden niet verwacht je hier te zien.’

De katten draaiden zich om naar de WindClankrijger, die zich de helling af haastte. ‘Ik ben gekomen zodra ik het hoorde. Wat is het plan?’ vroeg hij. ‘Hoe gaan we die Duistere Woudkatten aanpakken?’

Gras scheurde onder Blauwsters poten toen ze haar klauwen ontblootte. ‘We moeten de Clans zover zien te krijgen dat ze zich verenigen om samen te strijden tegen deze bedreiging.’

Salieveder legde haar oren plat. ‘Hoe kunnen ze weten tegen wie ze moeten vechten?’

‘Waarom komen de Duistere Woudkrijgers niet gewoon hier tegen ons vechten, als ze zo strijdlustig zijn?’ snauwde Varenschaduw.

Leeuwenhart staarde over het golvende gras. ‘Omdat dat te gemakkelijk zou zijn. Ze weten dat ze ons veel erger raken door de Clans aan te vallen die we hebben achtergelaten.’

‘Bestaat er geen andere manier om ze te verslaan?’ Eikenhart richtte zijn vragende blik op Blauwster.

Ze verstarde een ogenblik alsof ze zijn gedachten peilde. Toen knipperde Blauwster met haar ogen. ‘Tijgerster heeft nooit iets anders begrepen dan geweld.’

Eikenhart wendde zijn blik af.

‘Dat geldt voor *alle* katten van het Duistere Woud’, drong Blauwster aan. ‘Als wij een poging zouden doen om met hen te praten, zouden zij dat als een teken van zwakheid zien.’

Salieveder keek snuivend in Geeltands richting. ‘Zolang niemand de SchaduwClan maar verantwoordelijk stelt voor Brokkelster.’

‘Voor zover ik kan zien, is de SchaduwClan het zwaarst getroffen’, voegde Varenschaduw toe.

Boven hen knalde de donder.

Salieveder gaf Varenschaduw een duwtje. ‘Je kunt Kastanjevacht maar beter gaan ophalen.’

Terwijl ze dat zei, barstte de bui los. De regen gutste op de open plek neer en de katten verspreidden zich razendsnel tussen de bomen, op zoek naar beschutting.

‘Varenschaduw!’ riep Geeltand de schildpadkleurige krijger na.

Varenschaduw kwam glijdend tot stilstand en keek achterom. ‘Wat is er?’

Regen vervaagde Geeltands blik. ‘Goede reis.’ Haar stem sloeg over. ‘En zeg tegen Kastanjevacht dat het me spijt.’

HOOFDSTUK 1

EEN SCHRILLE kreet sneed door het strijdgewoel, eerder van verdriet dan van woede.

Duifpoot dook weg van Paddevoet en draaide zich om.
Vuurster!

De DonderClanleider werd weggesleept van het drukke slagveld. Achter hem was het gras glinsterend felrood. Sparnaald zette zijn tanden stevig in Vuursters nekvel, hees zijn leider op Spinlopers schouders, en hielp daarna mee hem het bos in te dragen.

Gruwel golfde door Duifpoot heen. Rondom haar werd het gevecht huiverend gestaakt; de ene kat na de andere trok, verwilderd om zich heen kijkend, zijn nagels in. Doornklauw trippelde op Zwartster af. De SchaduwClanleider keek niet op of om. Zijn kop was over een donkerrode pels gebogen.

‘De strijd is gewonnen,’ grauwde Doornklauw. ‘De open plek is weer van ons. Geven jullie je gewonnen of hervatten we de strijd?’

Zwartster wierp een blik vol brandende haat over zijn

schouder. 'Jullie mogen hem hebben,' siste hij. 'Die plek is nooit het bloed waard geweest dat hier vandaag gevloeid heeft.'

Toen Doornklauw achteruitweek, herkende Duifpoot de kat met de rode vacht.

Kastanjevacht! Is ze dood?

De SchaduwClancommandant lag doodstil. Uit haar mond sijpelde bloed. Haar Clangenoten liepen behoedzaam langs de DonderClankrijgers heen in de richting van de sparren. Schroevacht, Tijgerhart en Lijsterstaart bleven bij hun leider staan. Terwijl Schroevacht Zwartster zachtjes overeind duwde en het bos in leidde, pakte Tijgerhart Kastanjevacht bij haar nekvel en hees haar langzaam en voorzichtig op Lijsterstaarts schouders. Vervolgens liepen ze zijgend, tussen de door mist omhulde bomen door, achter hun verslagen Clangenoten aan.

Duifpoot staarde het groepje na; de energie stroomde uit haar weg toen ze Tijgerharts staart in de schaduwen zag verdwijnen. Ze keek of ze Lindepoot ergens zag. Haar zus ondersteunde een hinkende Bloesemval het bos in.

'Kom, Bloesemval. Gaaiveder knapt je zo weer op,' murmelde ze tegen haar Clangenote. In haar stem klonk geen spoor van hun oude ruzies door.

Kwiklicht was Loofpoels verwondingen aan het controleren terwijl Loofpoel het slagveld aftuurde, haar ogen groot van ongerustheid. 'Met Leeuwvlam is alles in orde,' stelde Kwiklicht haar zus gerust.

Lichthart lag hijgend in het gras; haar goede oog was zo groot dat er rondom het blauw een witte cirkel te zien was.

Wolkstaart porde haar zachtjes met zijn snuit. 'Kom op, je zult zien dat je opkikkert als je eenmaal in beweging bent', spoorde hij haar aan.

Kreunend hees Lichthart zich overeind.

Hommelstreep, die een gescheurd oor had opgelopen, liet zijn blik over het platgetrapte gras glijden. 'We hebben ze wel wat laten zien!'

Naast hem keek Hazelstaart de grijs met zwart gestreepte kater vol verachting aan. Ze drukte zich dichtertegen Muisnor aan terwijl ze de bloederige, verformfaaide vacht van haar broer likte. 'Hun wat laten zien?' murmelde ze tussen twee likken door. 'Hoeveel bloed kan er vergoten worden in een zinloos gevecht?'

Alleen Leeuwvlam leek ongedeerd. Hij had een veeg bloed op zijn flank, maar Duifpoot wist dat het niet zijn eigen bloed was. Haar gezicht kreeg een peinzende uitdrukking terwijl vragen zich in haar hoofd verzamelden als spreuwen in een boom. Leeuwvlam maakte, net als zij, deel uit van de profetie. Zijn speciale kracht was dat hij het tegen iedere kat, ieder willekeurig wezen, kon opnemen zonder zelf gewond te raken.

Had Leeuwvlam Vuurster niet kunnen redden? Wat was het nut van al die macht als hij zijn leider niet eens kon helpen?

Tegenover haar stak Braamklauw het met bloed besmeurde gras over waar Kastanjevacht had gelegen. Hij

beroerde Leeuwvlams schouder met het puntje van zijn staart. ‘Kastanjevacht was te oud voor deze veldslag,’ mompelde hij. ‘Het is niet jouw schuld dat ze de strijd niet overleefd heeft.’

Leeuwvlam liet zijn kop hangen.

O, *SterrenClan!* Duifpoots maag kromp ineem. *Heeft Leeuwvlam Kastanjevacht vermoord?* Haar mentor zag er ontredderd uit; zijn ogen stonden dof. Ze haastte zich naar hem toe en duwde zich tegen zijn flank aan. Ze voelde zich volkomen hulpeloos. Haar kracht was het vermogen om dingen te horen en te zien die zich ver weg afspeelden, ver buiten het waarnemingsvermogen van alle andere katten. Zij had moeten weten wat de SchaduwClan in zijn schild voerde. Maar het was haar zus Lindepoot geweest die Vuurster verteld had wat Zwartster van plan was: het Donderterritorium binnenvallen om nog meer jachtgebied te stelen. Had de SterrenClan Lindepoot een droom gestuurd omdat Duifpoot geweigerd had haar krachten te gebruiken om de andere Clans te bespioneren? Als Duifpoot goed geluisterd en gekeken had, zoals Leeuwvlam had gevraagd, had zij misschien geweten wat de SchaduwClan ging doen. Ze had Vuurster kunnen waarschuwen voordat ze geen andere keuze meer hadden dan te vechten.

Had ik dit kunnen voorkomen?

Ze voelde Leeuwvlams warme adem toen hij haar kop met zijn snuit beroerde. ‘Kom mee,’ fluisterde hij vermoeid.

‘We gaan naar huis.’

Duifpoot duwde zich dichtertegen hem aan terwijl ze met zware poten tussen de ruisende bomen door sjokten.